

vil jeg indtrængende henstille til den højtærede Minister nu at søge at faa et Overslag over det, saa at vi kan faa en Ende paa det. Da tror jeg, vi slipper billigst og bedst.

Jeg vender mig derefter til selve Finanslovsforslaget. Jeg vil gerne først her udtale min Glæde over, at den højætrede Finansminister paa Sammenkomsten har opført de virkelige, reelle Udgifter og Indtægter og opført disse mere tænkte Poster: Afskrivning og Forrentning for sig, saaledes at man kan skelne mellem de to Dele af Finansloven. Jeg er ikke blind for, at det kan have sin Betydning, at man opfører baade Afskrivninger og Forrentning, i alt Fald for visse Dele af Finanslovens Vedkommende, men naar man gaar saa vidt, at man f. Eks. opfører 517 000 Kr. til Forrentning af vore Straffeanstalter, maa jeg sige, at der er vist intet Menneske, der nogen Sinde har tænkt sig, at de skulde kunne direkte forrente sig. Man ved, at man har haft denne Udgift, den maa man staa ved, og saa kan man altid selv regne sig til, hvad det koster i Renter at have en saadan Straffeanstalt staaende. Det samme gælder de 426 000 Kr. til Forrentning af Retsbygningerne og de 874 000 Kr. til Forrentning af Universitetet. Det er Beløb, som det i og for sig forekommer mig mærkværdigt at man opfører, thi man kan overhovedet aldrig vente, at de vil komme til Stede. Jeg mener, at Forrentning og Afdrag er Beløb, der hører hjemme under de Erhvervsvirksomheder, vi har paa §§ 1 og 2: Skovvæsenet, Statsbanerne, Postvæsenet, Havnene, alle de Erhverv, Staten driver. Der kan det være rimeligt at opføre baade Forrentning og Afdrag, det ser jeg meget vel, men jeg skulde formene, at paa de saakaldte immaterielle Virksomheder, som man maaske kunde kalde dem, vil der ikke være nogen som helst Nødvendighed, ja, ikke en Gang nogen Rimelighed for at opføre Forrentningsbeløb.

Jeg kunde imidlertid godt tænke mig, at man blev ved at opføre Beløb til Afskrivning, men saa maatte det efter min Mening føre med sig, at disse Afskrivningsbeløb ogsaa blev hensat til virkelige Nybygninger, men det sker jo slet ikke, disse Afskrivningsbeløb bliver ikke hensat paa den Maade, som det vist f. Eks. sker i Københavns Kommune, de bliver bare overført til § 26, og derefter tager man dem med det samme og deler dem ud; derfor kommer der ogsaa et skævt Forhold frem, naar man skal gøre disse Bygningers Forhold op. Jeg vilde ønske, man vilde

indskrænke sig til at anvende disse Afskrivnings- og Forrentningsbeløb paa §§ 1 og 2.

Om vore offentlige Udgifter vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Efter min Mening fastslog Valget den 2. December to Ting sikkert. For det første, at Vælgerne Flertal var stemt for, at de offentlige Udgifter skulde nedbringes i Forhold til Kronens Værdi, og dernæst, at Socialdemokratiets Forslag om at yde 100 Mill. Kr. i Laan, Tilskud, Garantier o. s. v. ikke skulde fremmes. Dette blev slaet fast, og naar derfor Socialdemokraterne paa det voldsomste har anfaldt den nu siddende Regering, fordi den har udført Vælgerflertallets Ønske, er det i Virkeligheden en Agitation mod Vælgerflertallet, og det altsaa fra et Partis Side, der mener at have en saa overmaade Respekt for Vælgerflertallet; det synes mig ikke at være særlig passende, at de, omtrent Dagen efter at Vælgerne har udtalt sig paa denne Maade, møder frem med deres Forslag, uanset at Vælgerne afgjort har fordømt det. Nej, den nu siddende Regering har udført det Krav, som Vælgerne har stillet til den.

Hvis vi vil anstille en Sammenligning med Forholdene før Krigen og regner Aaret 1913—14 som et Normalaar, viser det sig, at de offentlige Udgifter, altsaa saavel Statens som Kommunernes, var ca. 245 Mill. Kr., men i 1918—19, da vi vistnok var paa det højeste, var Statens og Kommunernes Udgifter oppe paa 865 Mill. Kr. Denne meget store Stigning havde jo sin Aarsag i den Inflation, Krigen førte med sig. Ser vi paa Statens Udgifter alene, var de i 1913—14 111,4 Mill. Kr., i 1919—20 532,5 Mill. Kr. og i 1926—27, det sidste Aar, for hvilket vi har Statsregnskab, var de 361,7 Mill. Kr. og nu'er der jo forelagt et Budget paa 316,4 Mill. Kr. Naar vi nu regner med, at 1913—14 var et normalt Aar, skulde vi, naar vi tager Hensyn til, at Folketallet er steget med ca. 20 pCt., og til, at Pristallet er steget til 176, nu have en Normaludgift for Statens Vedkommende paa 235 Mill. Kr., men den er altsaa 316 Mill. Kr. Fra dette Tal skal jo ganske vist trækkes 29 Mill. Kr. i Forrentning og Afdrag, som Budgettet er vokset med siden 1913—14, og derved kommer vi altsaa til en Merudgift paa ca. 52 Mill. Kr. Tager vi nu i Betragtning, at vi under og efter Krigen har forøget vor Statsgæld med 800 Mill. Kr., vil det ses, at det, der yderligere vil kunne spares paa de almindelige Budgetter, ikke kan blive overdrevent meget; vi kan vel nok endnu spare en Del paa Grund af